

Järvenpään kirkko
Saarna 6.11.2011 – Jeesuksen lähettäjä
Katri Kuusikallio

Näin pyhäinpäivän jälkeisenä päivänä Herra valitsee opetuslapset ja lähettää heidät edellään julistamaan sanomaa: ”Jumalan valtakunta on tullut teitä lähelle.”

Pyydän teitä avaamaan virsikirjat virren 510 kohdalta. Virsi on yksi Jeesuksen lähettäjä - aiheesta kertova virsi. Saarnan väleihin lausumme yhteen ääneen tämän virren säkeistöt yksi kerrallaan.

Virrestä 510. Lausumme säkeistön 1:

Sinä, Jeesus ymmärrät parhaiten, kun katsot sydämeen, miten valoa väistelen, ja kaipaan pyhyyteen. Anna anteeksi, pese puhtaaksi, tee uudeksi kokonaan. Minä tahdon kuunnella ääntäsi, se kutsuu seuraamaan.

Eilen vietimme pyhäinpäivää. Jo aamulla Järvenpään hautausmaalla oli paljon kynttilöitä, kun vietimme muistohetken Karjalaan jääneiden vainajien muistohetken. Muistimme marttyyreita, kaikkia jo kuolleita ihmisiä ja erityisesti kuolleita läheisiämme. Koimme liittyvämmme heihin niin, että uskossa Jeesukseen Kristukseen elävien ja kuolleiden pyhien ketju jatkuu katkeamatta rajan yli. Tällä puolen olemme me, täällä ajassa elävät, ja rajan toisella puolella yhdessä meidän kanssamme ovat jo ajasta pois menneet.

Illan pimeydessä sama hautausmaa oli kuin valomeri, kaunis, salaperäinen, ja pyhä. Hautausmaan pyhyys toi mieleen Juha Tapion laulun sanat: Mitä silmät ei nää, sen sydän ymmärtää.

Tosin tuskinpa kukaan meistä kokee olevansa erityisen pyhä. Päinvastoin, omasta elämästä lienee päällimmäisinä muistoina erilaiset kipuilut, kompastelut ja harmaa arki, mitä sana pyhä ei tunnu kuvaavan. Mutta kaipauksen pyhyyteen voimme tunnistaa, ja sen Jeesus ymmärtää.

Meidät vielä täällä ajassa elävät Jeesus lähettää julistamaan Jumalan valtakunnan sanomaa. Kaipaus pyhyyteen ei olekaan varovaista patsastelua, vaan se kutsuu etsimään, löytämään, ryvettymään, toivottamaan rauhaa, ja toisaalta sanomaan täydellisen välinpitämättömyyden edessä: no ei sitten, pitäkää hyvänänne, mutta tietäkää kuitenkin, että Jumalan valtakunta on tullut lähelle.

Säkeistö 2:

Sinä, Jeesus Mestari hiljainen, et vaatimuksiin vie. Tulet vastaan seuraasi pyytäen ja itse olet tie. Enkä leipää, laukkaa, sauvaakaan saa turvaksi matkalle. Otan yhden askelen kerrallaan ja pääsen perille.

Juuri mitään ei saa ottaa turvaksi matkalle. Miksi? Koska Jeesus kutsuu opetuslapsensa luottamuksen pyhiinvaeltajiksi. Jeesus pyytää jättämään kaiken turhan. Usein kannamme mukanaamme liian paljon tavaroita. Pyhiinvaellusreiteille kävelemään lähtevillä suomalaisilla on yleensä mukanaan vähintään kaksi kertaa niin paljon tavaroita kuin mitä siellä tarvitaan. Ihan vain varmuuden vuoksi. Eräs mies lähetti kirjoja postissa Espanjasta kotiin aina kävelyreitillä varrella sijaitseviin kyliin saapuessaan.

Saatamme kantaa mukanaamme menneisyyden taakkoja, pelkoa, mitä muut minusta ajattelevat, tulevaisuuden huolia. Rahasta ja omaisuudesta voi tulla kuviteltu turvan kohde, riippakivi, joka sitoo vanhaan, vaikka vanhasta irrottautuminen ja vähin varustein matkaan lähteminen voikin olla lopulta vapauttavaa. Köyhä ei ole hän, jolla on vähän, vaan hän, jolta aina puuttuu jotain.

Mestari kutsuu meitä toimimaan siellä, missä on paikkamme tässä ajassa ja yhteiskunnassa.

Tarinan mukaan mies kertoo toiselle:

-Nuorena minäkin olin lähetystyössä.

Toinen vastaa yllättyneenä: -lhanko totta, missä?

Mies vastaa: -Olin postissa ruuhka-apulaisena lähettämässä joulukortteja.

On helpompi ymmärtää, että uskonsa tähden kuolleet marttyyrit olivat pyhiä. Mutta entä vajavaiset kuolleet sukulaiseni tai me elävät ”pyhät”. Pyhyyttä ei voikaan tavoittaa omilla teoilla tai käyttäytymisellä. Se on lahjaa, jonka antaja on Jumala. Aito pyhyys on aina itselle salattua, sillä jos yrittää olla pyhä, se muuttuu tekopyhyydeksi ja ylpeydeksi.

Säkeistö 3:

Sinä, Jeesus vallasta riisuuduit ja suostuit nöyryyteen. Isän tahdon täyttären antauduit maan kaikkeen köyhyyteen. Sido, Jeesus nyt minut itseesi, suo usko ja rakkaus! Ota kaikki voimani käyttöösi, luo matkaan tarkoitus.

On helppo uskoa, että marttyyrit ja pyhimykset olivat tietenkin Jeesuksen lähettiläitä. Heidän elämänsä toi poikkeuksellisella tavalla Jumalan hyvyyttä muiden elämään. He varmasti osasivat olla köyhiä, vaatimattomia ja luottavaisia.

Kuitenkin kertomusten mukaan he juuri ovat toisinaan kovasti epäilleet Jumalan rakkautta heitäkin kohtaan ja epäilleet omaa kutsumustaan. Monet heistä ovat olleet ankaria itselleen ja vaatineet paljon itseltään.

Ja sitä ankaruutta on ollut monenlaista. Muuan fransiskaani oli niin tiukka paastoaja, että hän ei kieltäytynyt mistään, vaan maistoi kaikkea aina vähän. Semmoista kurinalaisuutta tapaa harvoin, helpompaahan on paastota niin, että on ottamatta mitään.

Kertomusten mukaan monet pyhimykset ovat vasta elämän kuluessa löytäneet Jumalan hellyyden. Sillä Jumala on samanaikaisesti lempeyttä, armahtavaisuutta ja totuutta, lujuuutta. Keskellä hellyyttään Jumala osoittaa voimaa ja keskellä voimaansa hän osoittaa hellyyttään.

Monet pyhimykseksi nimitetyt uskon esikuvat ovat kuvanneet kokeneensa vahvasti jossain elämänsä vaiheessa uskon yökauden, erämaan, hiljaisuuden, missä Jumala on tuntunut olevan poissa, vaikka hän on ollut läsnä. Siellä Jumala on ohjannut heitä ja ohjaa meitä aina syvempään luottamukseen.

Sido, Jeesus nyt minut itseesi, suo usko ja rakkaus! Ota kaikki voimani käyttöösi, luo matkaan tarkoitus.